

Jasmuheen

**Restabilirea Unității
pentru o lume în evoluție**

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București

ESENȚA ESTE

Esența este Tot Ceea ce Este,
Supremă în prezența Sa.

Esența este iubire pură în valuri,
puternică în transcendența sa.

Esența menține calea păcii,
direcția pășirii înainte.

Esența curge în spatele scenei,
apoi ne cheamă pe toți către Ea.

Esența cântă o melodie pură
pentru ca inimile deschise s-o asculte.

Esența ne umple din miezul ființei,
apoi radiază și strălucește.

Esența ne hrănește prin intermediul sufletului nostru,
ne umple cu un profund miracol.

Esența este miezul creației
asupra căreia cugetă cel înțelept.

RESTABILIREA UNITĂȚII pentru o lume în evoluție Programul „EU, ESENȚA“

„Omul de știință nu vizează un rezultat imediat. El nu se așteaptă ca ideile sale avansate să fie preluate cu ușurință. Munca lui seamănă cu aceea a agricultorului: e pentru viitor. Datoria lui este să pună bazele pentru cei care vor veni și să arate calea. El trăiește, trudește și speră.“

Nikola Tesla

Programul Restabilirea Unității

- Este pentru cei pregătiți să existe într-un flux mai consistent de pace, sănătate, fericire și armonie cu ei înșiși și cu întreaga viață;
- este pentru cei care pot cinsti cultura și unicitatea noastră individuală, pentru a putea cu toții să ne bucurăm de o nație unică pe aceeași planetă trăind în armonie pe Pământ;
- este pentru cei cărora le plac lucrurile simple care funcționează;
- este pentru cei care sunt pregătiți să vibreze dincolo de tiparul dualității și limitării;
- este pentru cei pregătiți să se elibereze de trecut și să vadă că fiecare moment este absolut nou; prin urmare,

- este pentru cei pregătiți să-și folosească energia mentală în moduri care dezvoltă întregul;
- este pentru cei deschiși să se bucure de adevărata conștiință a unității împreună cu toți, precum și pentru cei deschiși către paradigma ascensiunii atât personale, cât și planetare;
 - este pentru cei pregătiți pentru orizontul „mai mult decât orice“.

Pentru a atinge toate acestea, în Programul Restabilirea Unității vom împărtăși povești inspiraționale de viață și vom acoperi ADEVĂRURILE, INVERSĂRILE, FLUXURILE și beneficiile vieții, pe măsură ce aplicăm Știința dimensională Superioară a Unității, un sistem pre-dat încontinuu numeroaselor lumi în evoluție, pentru a le sprijini în desăvârșirea procesului lor de ascensiune.

Un lucru devine realitate atunci când ajunge să reprezinte o experiență profundă de adevăr pentru cineva, precum schimbarea stilului de viață, devenind mai sănătoși, sau schimbarea unei atitudini, bucurându-ne mai mult de viață. Astfel, Programul nostru RESTABILIREA UNITĂȚII – EU, ESENȚA constituie un program de joacă și de adevăr experiențial în care trecem de la un mod de viață la altul.

Rezultatul final? O planetă plină de pace, oameni fericiți și sănătoși și mult mai mult decât atât!

SPRIJINUL INVIZIBIL ȘI LUMEA NOASTRĂ HIPNOTICĂ

Nu suntem singuri niciodată: sprijinul nostru invizibil

Mă îndrept prin tufișuri către casă, într-o zi însorită, când aud plânsetul unui copil. E nepoata mea Nina, aflată la marginea grădinii noastre, ce se învecinează cu o uriașă rezervație naturală.

– Omul rău a luat-o pe Lisa! A luat-o pe Lisa! țipă ea aproape isteric.

– Mergi și spune-i mamei și bunicii! urlu către ea, îndreptându-mă apoi în direcția pe care mi-o indicase.

Picioarele mele tinere aleargă repede, sunt o atletă înzestrată.

Simt o energie în jur, o voce interioară zorindu-mă nu doar să alerg mai repede, ci și să fac zgomot și să strig.

– Dă-i drumul! Vin mai mulți în urma mea! Dă-i drumul! Fratele meu are o pușcă! urlu din adâncul plămânilor.

O aud apoi, tânguindu-se ca un animal rănit în șoc.

Iat-o în luminiș, frecându-se la ochi, însingurată și plângând, cu nasul curgând, cu corpul tremurând, întinzându-și micuțele brațe să mă îmbrățișeze.

– A plecat, îmi spune acea voce interioară. Relaxează-te, a plecat.

O ridic cu blândețe și mă îndrept către casă, unde o parte a familiei se adunase să ne întâmpine.

O las în brațele mamei sale și toți mă întreabă ce s-a întâmplat.

– Nu știi, Nina spunea că un om rău a luat-o. Lisa era prea departe să fi mers singură până acolo, dar, oricine ar fi fost, probabil s-a înspăimântat de tot zgomotul pe care l-am făcut și a lăsat-o jos, era singură când am găsit-o...

– Cum poți să fii atât de proastă! reacționează exagerat mama. Putea să te ia pe tine, cine era acolo să te apere?

Da, sunt înaltă, am picioare lungi și păr blond lung, o adolescentă cu aer feciorelnic, exact tipul potrivit pentru acești prădători cărora le place imaginea de Lolita; însă acesta le prefera pe cele și mai tinere.

Tot ce pot face este să-mi cer iertare, întrucât știu că mamei îi e frică, dar nepoata mea e în siguranță și asta e tot ce contează.

Nu a trecut mult timp și mi-am amintit și am recunoscut ajutorul acelei voci interioare clare și puternice.

Încep cartea de față cu această poveste întrucât vocea care mi-a spus să alerg repede, să fac zgomot și apoi că omul plecase m-a însoțit de mult timp. Este o forță îndrumătoare care mi-a oferit enorm de multă înțelepciune și susținere în fiecare moment de schimbare crucială din viața mea, îndeosebi când mă aflam într-o situație de potențial pericol.

Un adevăr experiențial pe care l-am învățat de foarte mică este acela că nu suntem singuri și că în momentele în care avem nevoie suntem foarte bine protejați.

Am învățat, de asemenea, că existăm în interiorul celui mai mare și complex biocomputer creat vreodată, iar explorarea celui mai înalt potențial al său constituie un lucru în care merită cu prisosință să te implici.

Ce anume purtăm noi înăuntru?

De ce anume, mai exact, e capabil biosistemul nostru? Și, cunoscând aceasta, care este cel mai simplu mod de a ne îndeplini potențialul aproape neștiut?

Suntem noi interconectați cu ceva mai mare? Și ce este această rețea invizibilă de sprijin Binevoitor, mereu prezentă? Și ce anume, mai exact, se întâmplă cu Pământul nostru chiar acum, ca imagine de ansamblu a realității?

De fapt, ce anume se află în viitorul nostru?

Sperăm să te bucuri de ceea ce urmează, întrucât Programul Restabilirea Unității va răspunde la aceste întrebări, precum și la multe altele!

Lumea noastră hipnotică și adevărata libertate

Uneori, devenim distrași de rolurile pe care le jucăm în viață – a fi o soție bună sau un partener iubitor, un soț bun, o mamă bună, o fiică bună, un fiu bun, un tată bun, un prieten sau coleg de muncă bun –, precum și de toate lucrurile ce reprezintă abilități pe care le dezvoltăm pe măsură ce înaintăm prin viață.

Să supraviețuim, să câștigăm bani, să ne putem plăti facturile, să le oferim educație de calitate copiilor și nepoților noștri sau chiar să învățăm cum să trăim într-un ritm sănătos împreună cu comunitatea, prietenii, colegii... Și acestea ne oferă multă înțelegere și înțelepciune. Toate aceste lucruri pot fi hipnotice, dar și satisfăcătoare, pentru darul virtuților pe care ni-l aduc. Însă, până în adolescența timpurie, știam că existau mult mai multe – și, din fericire, când cerem să aflăm mai mult, de obicei primim.

La începutul anilor 1970 mi s-au revelat tehnici de meditație străvechi din *Vede*, care funcționau foarte bine pentru mine. În prima zi în care am intrat în meditație

profundă, m-am contopit, într-un fel, cu oceanul celei mai pure lumini și iubiri, până când întreaga mea ființă a devenit această lumină și iubire pură.

Un extaz de dincolo de cuvinte m-a cuprins, dizolvându-mă în el și fiind resetată, complet reformatată la starea mea naturală a Esenței pure originale.

Fata de 16 ani dispăruse, iar tot ceea ce simțeam era o pulsație a perfecțiunii, a cunoașterii infinite, a ființării pure, atât de Divină și extrem de iubitoare.

A fost, pentru mine, un „Aaah, în sfârșit, în sfârșit am găsit miezul, adevărul a ceea ce sunt“. Am știut, în sfârșit, fără nicio îndoială, că această energie pură, puternică, înțeleaptă și iubitoare a Esenței se afla în interiorul meu.

Fiind resetată în zona „Eu, Esența“, în acest mod spontan și neașteptat, am fost așezată pe o cale a ființării pe care nu mi-aș fi imaginat-o niciodată. Și, deși aceasta a reprezentat o revelație așteptată de mult timp, nu știam că tânjeam după ea atât de mult, până nu am găsit-o.

Există deseori, pentru noi toți, momente în care nu știm după ce anume tânjim până nu îl găsim; iar găsind ceva de acest gen, putem în cele din urmă să spunem: „Aaah, nu sunt indian, nu sunt scandinav, nu sunt alb, nu am pielea închisă, nu sunt chinez, nu sunt de nicio rasă, cultură, sex!“ Știm, în sfârșit, ca adevăr profund experiențial, că această formă fizică prin care „Eu, Esența“ se exprimă e doar o fărâmă din vastitatea a ceea ce suntem cu adevărat.

Da, îi simțisem puterea vibrând foarte profund în mine după ce își revelase mai întâi Lumina și apoi Iubirea în timpul primei mele meditații și, da, să fiu inundată de o iubire atât de Divină și intensă fusese un dar minunat. Un dar care m-a restabilit permanent într-o cunoaștere experiențială de netăgăduit, care îmi confirmase existența unui Câmp Unificat cu rețeaua sa invizibilă de sprijin Binevoitor, pe care l-am numit mai târziu „Oceanul Esenței“.

Este adevărat și că, pe cât mai mult stăteam în liniște, în meditație, pe atât mai multe daruri îmi erau revelate de către acest ocean și cu atât mai sensibilă deveneam la simțirea și apoi comuniunea cu alte tărâmurii ale realității.

Vibrația lumii noastre s-a modificat substanțial în 1987, în mare parte datorită Convergenței Armonice, în care 144 000 de oameni au fost chemați să se concentreze asupra păcii globale și paradigmelor superioare. Deși eram deseori distrasă de jocul hipnotic al supraviețuirii, eram, de asemenea, un yoghin care medita și care contribuia și era influențat de aceeași Convergență.

Tot în 1987, vocea interioară s-a transformat în voci care, fiind întrebate, au declarat că sunt Ilie, Elia și Enoh, trei personaje biblice care au început să-mi transmită înțelegeri ce au îmbunătățit calitatea vieții mele. De fiecare dată când mă așezam să meditez, una dintre ele era acolo, oferind contemplărilor mele o perspectivă diferită.

În timp, vocile s-au transformat împreună cu fluxurile îndrumării, întrucât explorarea conștientă a energiei Esenței mă preocupase încă de la începutul anilor 1970, atunci când au inițiat prima dată comunicarea cu mine. În următorii 45 de ani, în afara familiei mele, principala bucurie în viață a reprezentat-o explorarea mai complexă a acestei naturi a Esenței.

Până în acel moment al revelării experiențiale a naturii mele pure, traiul centrat doar pe lumea exterioară fusese, pentru mine, ca și când aș fi fost o frunză într-un copac – atunci când ne simțim deseori prea mărunți, prea nesemnificativi sau, uneori, ca și când am fi la mila vânturilor soartei, a refluxului, valurilor vieții și influenței împrejurărilor și altor persoane.

Uneori plutim în adiere, alteori e însorit și liniște, uneori sunt furtuni, alteori ne agățăm strâns de viață, întrucât

viața, ca frunză în copac, poate fi provocatoare. Această realitate a „frunzei în copac“ e un film interesant în care să te afli. Iar când ne gândim că suntem doar frunza, nici măcar nu putem începe să ne deschidem către toate celelalte realități la care se poate acorda sistemul uman.

Din fericire, prin intermediul meditației ne putem extinde conștiința pentru a simți că noi suntem frunza, ramura și întregul copac; apoi putem simți structura noastră ca de rădăcini. În această stare extinsă, simțim că facem parte dintr-o vastă rețea de inteligență, că rădăcinile copacului meu sunt conectate la cele ale copacului tău, fiind conectați energetic în miezul ființei noastre.

Ancorați în acest miez suntem puternici, imenși, simțim multidimensionalitatea sinelui nostru și modul în care suntem cu toții parte dintr-o matrice pulsatorie asemănătoare unui ocean reprezentând Fundația Creației. Înțeleaptă, iubitoare, puternică și plină de compasiune, această Fundație se află în toate; și, de îndată ce începem să ne identificăm cu această parte din noi înșine, simțim că suntem magnetizați într-o altă zonă a realității, în care pacea, extazul, bucuria, adevărata libertate și mult mai multe devin starea noastră naturală de a fi.

Acesta este motivul pentru care predăm și oferim meditația ca un puternic instrument de autocunoaștere.

Acesta este motivul pentru care încurajăm liniștea profundă: pentru a ne cufunda în adevărata natura noastră. În această stare de conștiință extinsă putem explora și savura multe alte zone ce există dincolo de realitatea exterioară, trăindu-ne, de asemenea, minunata noastră viață pe Pământ.

SETUL DE ABILITĂȚI PENTRU INVERSARE

Revelație despre viață: Saltul de la îndoială la încredere și de la suferință la bucurie

Am simțit întotdeauna că energia Bunăvoinței este una a bunătății, a compasiunii și a înțelepciunii și, dacă e să existe o idee repetitivă în această carte, aceea este că avem acces la o rețea a celui mai Binevoitor sprijin, cu nesfârșite daruri pentru lumea noastră.

Aceasta e Bunăvoința care m-a ajutat să-mi salvez neputa, care mi-a salvat viața în numeroase ocazii și care a început, în 1987, să lucreze cu mine mai intens ca oricând.

Aceeași Bunăvoință este cea care le răspunde tuturor rugăciunilor din inimă, precum cele oferite în timpul Convergenței Armonice. S-a dovedit că rugăciunile din inimă accelerează vindecarea și, în timp ce mulți s-au rugat pentru pacea personală, alții s-au rugat pentru soluții la toate provocările de pe Pământ și multe altele.

Aceeași rețea a Bunăvoinței a fost cea care a oferit o rezolvare viabilă, deși neobișnuită, a problemelor de foame și sănătate mondială în 1993, iar apoi, 22 de ani mai târziu, a început să transmită Programul Restabilirea Unității, ce presupune deprinderea de către noi a anumitor

lucruri precum măiestria minții și setul de abilități pentru inversare, precum și încrederea în existența și puterea sa.

În 1991, aflându-mă în meditație profundă, am început să simt o prezență extrem de familiară transmițându-mi să mi se alăture.

– Cath? am întrebat telepatic, simțind că era o prietenă din copilărie care tocmai murise.

– Spune-i, a început ea înainte ca eu să-i pot transmite uzuala întrebare de tipul „Ce mai faci?“, întrucât, chiar dacă nu mai avea un corp, ea continua să existe.

Referindu-se la noul ei soț, a spus din nou:

– Transmite-i că e în regulă să-l înapoieze pe fiul meu tatălui său...

– Nu pot să-l sun pe un om pe care nu l-am întâlnit niciodată și să-i spun că soția lui decedată tocmai mi-a transmis un mesaj pentru el, o să creadă că sunt nebună! a fost răspunsul meu surprins către acest spirit aproape agitat pe care-l simțeam a fi prietena mea, deși ea fusese normal de liniștită în viața ei. Totuși, de ce nu-i poți spune tu? am adăugat, nefiind sigură dacă nu cumva totul era doar în imaginația mea.

– El nu mă poate auzi, am încercat, nu are încredere că sunt eu... Durerea lui e prea adâncă, mi-a răspuns ea deznădăjduită.

– Vrei ca fiul tău să se întoarcă la tatăl său? Credeam că noul tău soț ar fi o alegere mai bună, am întrebat, amintindu-mi discuția noastră recentă despre acestea, în ultima întâlnire de pe Pământ.

– Asta e, are nevoie de posibilitatea de alegere. Trebuie să știe că eu sunt în regulă cu alegerea lui. Doar sună-l, te rog! a insistat ea.

Cath murise cu o lună înainte de această discuție, pe 7.07.1991, la ora 7 dimineața, la exact 35 de ani de la ziua

și ora sa de naștere. Stătea în baie, spălându-se pe dinți, iar în momentul următor se prăbușea moartă pe podea.

Mă simțeam foarte norocoasă că am putut să mă reconectez cu ea, după ce pierdusem legătura o perioadă, iar ultimele luni împreună fuseseră prețioase. Știa că meditez în fiecare zi și, după ce a murit, a știut când și cum să mă găsească și a știut și că, stând în liniște adâncă, aș fi fost capabilă să o simt și să o aud. Știam, de asemenea, că nu ar fi dorit ca fostul ei partener să-i crească fiul, deci cererea ei mi s-a părut extrem de neobișnuită.

Cu toate acestea, câteva zile mai târziu, m-am decis să ascult de această apariție supranaturală și mi-am adunat tot curajul pentru a face ceea ce-mi ceruse; l-am sunat, în cele din urmă, spunându-i tot cât de delicat am putut. Dar mesajul meu a fost atât de prost primit, ca și când i-aș fi provocat o ofensă gravă, încât bărbatul a închis cu furie.

– Cath? am întrebat, căutând-o mai târziu în meditație.

I-am trimis la început o rază de iubire și apoi am invocat-o, pentru a o întâlni.

– Cath?

De data aceasta, ea a venit cu un aer entuziast, spunând:

– Îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc! Mesajul nostru a fost exact șutul de care avea nevoie! Am vrut ca el să-l ia pe fiul nostru pentru că dorea, nu pentru că ar fi simțit că trebuie! Asta chiar l-a trezit! E hotărât acum să îl păstreze!

Apoi a dispărut.

Am avut nevoie de mult efort pentru a mă încrede în ceea ce-mi spusese și a transmite mai departe, întrucât nu cunoșteam imaginea de ansamblu. Iar aceasta este doar una dintre măruntele experiențe dintre numeroasele care mi-au construit încrederea în Bunăvoința ce transcende toate tărâmurile.

Un an mai târziu, în 1992, viața mea s-a schimbat pe atât de multe niveluri majore, încât, fără această pregătire personală în încredere și măiestria minții, Programul Restabilirea Unității nu ar fi putut lua naștere. Deși apariția acestui Program este o poveste ce va fi împărtășită mai târziu în acest manual, ideea e că această Bunăvoință se află peste tot, mereu prezentă să ne sprijine, transmițându-ne exact ceea ce avem nevoie la momentul oportun.

Mai întâi, către sfârșitul anului 1992, nepoata mea Nina a murit într-un accident de mașină ce aproape că a părut predeterminat. A fost un accident foarte simplu, cu o moarte rapidă și probabil chiar simțită în săptămâna dinainte, când ținuse o petrecere pentru a-și delecta prietenii.

– Unde te duci? au întrebat-o mulți.

– Nicăieri, le răspundea ea blând.

– Dar e ca și cum ne-ai fi adunat pentru a-ți lua la revedere, a spus altcineva.

– Nu, am vrut doar să ne înâlnim, să ne relaxăm și să vă simțiți bine, râdea ea, plimbându-se printre ei.

Cu câteva săptămâni înainte de toate acestea, îi povestise mamei sale despre fascinația ei cu privire la ascensiune, împărtășindu-i cum simțise că se află la o răscruce în viață, cum căuta un scop mai înalt al existenței, cum se simțea pregătită să meargă mai departe.

Dar nimic din toate acestea nu a contat cu adevărat, iar familia noastră s-a unit și mai profund după pierdere, simțindu-ne cu toții ca atunci când a murit fratele meu, la vârsta de 18 ani, cu o zi înainte ca eu să împlinesc 14 ani.

Fusesem foarte apropiată de Nina, era iubită de noi toți, astfel că plecarea ei la frageda vârstă de 26 de ani ne-a îngreunat pe deplin inima, întrucât, indiferent cât am înțelege din tiparul mai înalt din spatele ciclurilor vieții, renunțarea la încă o persoană iubită are întotdeauna un efect dureros pentru o perioadă îndelungată.

Cu câteva luni înainte fusesem înștiințată că firma la care lucrasem în ultimii 8 ani se închidea și trebuia să-mi caut o nouă slujbă. Având copii adolescenți în ultimii ani de școală și doar venitul meu pe care să ne puteam baza, părea că petrec zile nesfârșite bătând la uși doar pentru a mi se spune că sunt supracalificată sau subcalificată, prea tânără sau prea bătrână ori alte scuze. Iar oportunitatea de a lucra în lumea corporatistă devenea din ce în ce mai greu de atins cu fiecare zi.

Cu contul bancar aproape golit, facturile se acumulau, creditorii sunau. Fără a mai avea ceva de vândut și incapabilă de a mai susține posesia unei locuințe cu o ipotecă uriașă, trebuia să mă întorc la strictul necesar și la necesitatea de a-mi găsi un coleg de apartament cu care să împart chiria. Era suportabil și aproape amuzant să mă aflu pe „drumul strădaniei“ în ultimii ani ai adolescenței, dar nu și aproape 20 de ani mai târziu. Precum majoritatea oamenilor, crezusem că până la 40 de ani voi avea siguranță financiară. În schimb, mă aflu în mijlocul unor visuri spulberate, doar cu setea de supraviețuire.

Și lucrurile nu s-au oprit aici...

– Cât timp crezi că vei fi plecat? l-am întrebat pe bărbatul pe care-l iubeam, imediat după ce nepoata mea murise.

– Doi, poate trei ani..., a reflectat el, întristat de viitoarea noastră separare, cauzată de împrejurări dincolo de controlul meu.

Ultimele noastre momente împreună au fost emoționante, prețioase și aproape ireale, știind că timpul „împreună“ va fi rar. Bineînțeles, am vărsat lacrimi nesfârșite, simțindu-mă copleșită de toate... Moartea unei persoane iubite, moartea unui stil de viață cu un mod de a trăi învechit, dar sigur financiar, moartea prin accesul limitat și distanța față de o sursă constantă de sprijin și iubire... Și aveau să se petreacă multe altele.

– Cred că aveți o tumoră la ficat..., mi-a spus clarvăzătorul medical.

– Dar meditez, fac yoga, am o dietă curată și ușoară, am răspuns, fără a conștientiza impactul pe care emoțiile noastre nerezolvate sau mentalitățile limitate le pot avea asupra sănătății.

– Ai nevoie de o investigație prin RMN pentru confirmare, a insistat sora mea.

Și s-a dovedit că acel cancer era acolo.

În cele din urmă, eram în genunchi, abandonându-mă complet. Totul era prea mult, prea multe pierderi, prea multă zarvă emoțională și confuzie mentală, iar gândul „De ce eu?” își făcuse apariția. Totuși, vânzându-mi bunurile, am reușit să-mi plătesc datoriile, însă toți banii mei se duseseră, împreună cu un stil de viață confortabil. Toate acestea s-au întâmplat dur și rapid, într-o perioadă de câteva săptămâni, resimțindu-le ca o lovitură după alta, apoi încă una și încă una...

Prin urmare, da, eram efectiv în genunchi, simțindu-mă pe deplin copleșită de toate acestea.

„Nu e cinstit“, a început să se tânguie o mică, dar oboșită, parte din mine. Încercasem întotdeauna să fac tot ce puteam mai bine, conform cu ceea ce eram în acel moment.

Tot ce am putut face atunci a fost să mă liniștesc, să intru înăuntru și să-mi încetinesc respirația, încercând să mă relaxez și să fiu deschisă pentru a simți învățătura întotdeauna prezentă atunci când viața devine prea intensă și ne simțim incapabili să mergem mai departe. Deși nu puteam crede că viața mea ajunsese în acest punct, știam, de asemenea, că în viață nu ni se dă niciodată ceva căruia să nu-i putem face față.

Am auzit apoi, în starea de profund abandon, acele voci iubitoare ce mă însoțeau de mult, răspunzând întotdeauna în liniștea adâncă a meditației, de fiecare dată când era

mare nevoie de ele sau doar șoptindu-mi îndrumarea lor, când puteam sta suficient de tăcută pentru a le simți în apropiere și a le auzi.

Fusesem avertizată.

În ultimii doi ani, le auzisem șoapta blândă invitându-mă să trec mai departe în viața mea, întrucât aveam tendința să-mi gălesc scuze pentru a nu face ceea ce mă îndemna inima: să mă îndepărtez de stabila carieră ce-mi oferea banii atât de necesari.

Însă acel tipar se încheiase și unul nou era pregătit să îi ia locul. Dacă aș fi ascultat, oare provocarea ar fi fost mai ușoară pentru mine în acel moment?

Probabil.

Însă „dacă“ nu-i e nimănui de folos, nici regretul sau jocul vinovăției.

Smerită, sinceră și dornică de a asculta, am cerut din nou claritate, simțind că, deși nu aveam puterea de a-i aduce pe cei dragi înapoi, iar o slujbă nouă în lumea corporatistă părea irealizabilă, puteam cel puțin să-mi vindec tumora de la ficat.

„Și, astfel, începi“, mi-au spus vocile. „Acesta este momentul pentru măiestria minții, întrucât în lipsa ei nu pot fi revelate foarte multe lucruri.“

„În fiecare zi“, spuneau ele cu iubire, „găsește ceva pentru care să fii recunoscătoare în viața ta și concentrează-te numai pe această emoție a recunoștinței“.

Pe măsură ce zilele treceau, enunțam fără simțire reală toate lucrurile pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare în viața mea, dar inima nu îmi era implicată. Cuvintele erau goale, rostite fără emoție, până în ziua în care fiica mea cea mai mare și-a încolăcit cu iubire brațele în jurul meu, îmbrățișându-mă de la spate și spunându-mi că știe că viața mea e grea, dar are încredere că-i pot schimba

direcția și că mă pot întoarce la sănătatea trupului, minții și inimii.

În acea îmbrățișare, ceva din interiorul meu s-a topit și i-am spus în profundă rugăciune inteligenței Binevoitoare care impregnează întreaga viață: „Îți mulțumesc, am copii care mă iubesc, care sunt sănătoși și puternici...”

Simțirea cu sinceritate este extrem de importantă în jocul recunoștinței, întrucât, atunci când inima ne este deschisă și plină, afirmațiile efectuate pot aduce o schimbare importantă.

Recunoștința mea sporea cu fiecare zi și mi-am folosit energia mentală în mod pozitiv și susținător, comunicându-mi recunoștința sinceră în spațiul cuantic infinit care știu că ascultă întotdeauna.

Zi de zi, vizualizam tumora de la ficat cum se micșorează, pe măsură ce o bombardam cu iubire și lumină albă pură, eliberând din corp emoțiile care creaseră slăbirea inițială a câmpului.

Zi de zi, familia și prietenii dragi mă sunau și mă întrebau cum sunt, simțind compasiune sau preocupare.

Zi de zi, recunoștința mea sporea, până mi-am resetat experiența mentală și emoțională a vieții, de la a mă simți confuză și copleșită până la a simți valoarea a ceea ce este cu adevărat important în viață. Pentru mine, aceasta însemna a avea familie și prieteni a căror iubire era reală și încurajatoare. Și, da, soarele strălucea, păsările cântau... și acestea erau toate plăceri simple extrem de reale.

Zi de zi, treceam de la simțirea rezistenței la schimbare către simțirea păcii și acceptării că un tipar învechit de energie era încheiat și unul nou putea fi acum revelat. Realizăm că recunoștința este un sentiment minunat în care să fii ancorat atunci când vrei să începi un ciclu nou în viață.